

**Φασουλής και Περικλέτος,
ο καθένας νέτος σκέτος.**

- Π.— Μουγινες και σὺ κουνούπι
γὰ τοῦ κράτους τῆς σμύφρον...
- Φ.— Εἰς τὸ σπήτι τοῦ Τρικοῦλη
σὺσκεφίς Φιλευθέρων.
- Π.— Κάθε τόσο και σὺσκεφίς,
Φασουλή μου διπλωμάτη,
δὲν σ' ἀφίρουν νὰ χωνέφης
τὸ φαί σου μὲ ραχάτι.
- Φ.— Σὺσκεφίς Φιλευθέρων ἀληθῶς σημαντικῆ,
ἐκατὸν ὀγδόνα τόσοι παρευρέθησαν ἐκεῖ.
Κι' Ἐλευθέριος ὁ πᾶν
τὸν Φιλευθέρων πρῶτος,
εἰς τὴν σὺσκεφίς ἐφάνη
πρὸς πολλοὺς λαλῶν εὐγλώττωσ.
- Σὺσκεφίς σημαντικῆ,
ποῦ καθεὶς ἐδημῆγορει...
νὰ μὲ βράκα Κρητικῆ
και δὸδ Κρήτης βουληφόροι.
- Μὰ τὴν δόσις τῆς ἡμέρας
σὺσκεφίς ἐκεῖ τελείται,
και μίξ Κρήτης ἐλευθέρας
πανελευθεροὶ πολίται
τώρα μπαίνουσι κατὰ πρῶτον εἰς τὸ Βουλευτήριον...
ἀλοῦσε τὴν κόρη, μάννα,
ὅπου σήμερα παιδιὰ
φάλλει νικητήριον.
- Γεγὰ σου, βράκα τιμημένη...
ἡ Βουλὴ σὲ περιμένει
μὲ χαραὶς και μὲ φιλιὰ.
- Δόξα δόξα ὅστιν μητέρα...
σήμερα πανελευθέρα
και τῆς Κρήτης ἡ λαλιὰ.
- Σήμερα χαρὰ μεγάλη
γὰ τὸ Γένος ἐημερόναι,
και τὸ στήθος μας και πάλι
ἐνθουσιασμός φερρόναι.
- Νέος κόσμος ἀνατέλλει,
και χαϊρέτῃσε και σὺ

δσοῦς βουλευτὰς μὰς στέλλει
τὸ πολῦπαθο νησι.

Δώσε και σ' αὐτοὺς φιλιὰ...
τὴν θυμάσαι τὴν παληὰ,
τὴν πολῦπαθη τὴν Κρήτη;

Ποῦ ζῆτοῦσε τὴν μητέρα,
κι' ἐβροντοῦσε νύκτα μέρα
μὲ τὸν γέρο Ψηλορείτη;

Τὰ θυμάσαι ὅταν κι' ἔμνα
τὰ παληὰ, τὰ παραιομένα;
Τοὺς θυμάσαι, βρέ, τοὺς χρόνους,
ποῦ ἔπρνοῦσαι μὲ πόνους,
και μ' ἐκείναις τῆς σκλαβιάς ἀντιχριστοῦ μακαλλάρη,
ποῦγαι τὸ μισὸ φεγγάρι;

Ἄδιδαινε πικρὸς ὁ χρόνος,
κι' ἔνα δάκρυ κι' ἔνας πόνος
ἦτο τότε βίος μόνος.

Και λευκὰ βροντοῦσαν ὄρη,
κι' ἐκυντάζαμε τὴν κόρη,
κάθε τόσο μὲ τρυφερὰ κάθε τόσο μὲ φωτιὰ,
τάτιμα νὰ κομματιάζῃ τὸν τυράννον τῆς χαρτιά.

Ἐφαλαν τὴν σκλαδωμένην κι' οἱ δίκιοι μου τότε στίχοι
γῶρω μας ἤχουδ ἀκόμη Κρητικῶν ἀρμάτων ἤχοι,
και νομίζω πῶς και τώρα θ' ἀνεδοῦν σ' αὐτὸ Μπουτσουνο
βρακοφόρα παλληγκάρια.

Κι' ἂν ἀκόμη τοὺς θυμάσαι τοὺς παλτροὺς ἀεικίους χρῆ
τὰ φαρμάκια και τοὺς πόνους,
τώρα πᾶ ληομόνησέ τους, ρίξε τους τροφή' στοὺς σκῶ
τώρα γέλα κι' ἔξω νοῦς,
τώρα βλέπε ζωντανὸς
τοὺς Ἰδαίους τοὺς Δακτύλους.

Ὅλα σήμερ' ἀνθιομένη
δίχως αἰματοχυσία,
δίχως ἀνθρωποθυσία
σὲ Μινωταῦρον κανένα.

Ἐλα και μὲ δάφνης κλώνους
μαχητὰς νὰ στέφῃς λαῖρους,
ὅπου πολεμοῦσαν χρόνους
τυραννίας Μινωταῦρους.

Μήτε μακαλλάρη φέσι.
μήτε δεσποτῶν φωνή,
και' στοῦ φεγγαριοῦ τὴν θέσι
κυματιζ' ἡ γαλανή.

Δὲν φοῶδ Ντελὴ Βοριὰς...
κόφη ρόδο' Δευταρὰς
και γελῶντας μύριστο.

"Όσοι τῶχανε μαράνει
σήμερα χωρίς λιθάει
πάνε στὸν ἀγύριστο.

Ἐλευθέρα τώρα Κρήτη
νίκηε κήρυγμα κηρύττει
καὶ τὴν Μάννα τραγουδεῖ.

Τὸν Δωδέκατο γεαίρει
καὶ σκιρτᾷ μὲ τὸν Δευτέρη,
τὸ τρανὸ της τὸ παιδί.

Π. — Ἀλλὰ κι' ἐγὼ χαροῦμος εἰς ὄρας ἀγωνίας
θὰ χαιρετήσω Βουλευτὰς,
ὅπου μᾶς ἦλθαν κατ' αὐτὰς
ἐκ τῆς Ἠπείρου, τῶν Νησιῶν, καὶ τῆς Μακεδονίας.

Τὸ πιστεύεις αὐτὸ ποτὶ;
νὰ τῆς Ἠπείρου Βουλευταί.

Καὶ ποῖς ἔμπορε' στὴν Ἠπείρου σταφάνια νὰ μὴν πλέκη,
ποῦ πρώτη πρώτη ἔδρανησε μ' Ἐλευθερίας τουφέκι;

Τόσων πατέρων κόκκαλα καὶ λείψαν' ἀγιασμένα,
ὅστην ξενηταζὰ θαμμένα,
γυρίζουσε καὶ θάβονται' στὴ γῆ τὴν ματωμένη,
ποῦ χρόνια μᾶς στὰ σπλάχνα της μὲ δόγγο τὰ προσμένα.

Σπαθὶ φονιάδων δεσποτῶν αἱματ' ἀκόμη στάζει...
γεγάσας, καυμένα Γράνινα... ὅστην Ἠπείρῳ μας ὕμνοι...
τώρα κανεῖς Ἀλῆ Πασσὰς σὰν πρώτα δὴν προστάζει
χὼλια καντάρια ζάχαρη νὰ ρίξουσε' στὴ λίμνη.

Φ. — Κι' ἂν θέλη τόση ζάχαρη ποῦ θάβερη, Περιωλιέτο;
μία κι' ἐξήντα τὴν ὄκα μᾶς τὴν πουλοῦν ἐφέτο.

Χὼλια καντάρια... χὰ χὰ χὰ!...
τὶ τσαμπουνας, ζαγάρι;
σοῦ λέω κι' ἕνα μοναχὰ
πῶς δὴν θὰ ἔρῃς καντάρι.

Μεγαλέμποροι μαθαῖνο πῶς τὴν κρύβουν σ' ἀποθήκαις
καὶ μᾶς κάνουν κασκαρδικαίς.
Κι' ἐδῶ μέσα, μὰ κι' ἐκτός,
ἕνα θερινῆς νυκτὸς
ζάχαρης καντάρια χὼλια.

Ποῦ καὶ σβῶλο νάβρωμ' ἔνα
νὰ γλυκάνωμὲ τὰ χὼλια,
ποῦναι παραπικραμένα;

Τῶν Μεγαλεμπόρων ζήτω...
κι' ὁ γινωστὸς Ἀλῆς ἂν ἦτο
κι' ἡ κορὰ Φροσύνη πάι.

Βάζω στοίχημα, κουτέ,
πῶς δὴν ἦθελε ποτὶ
τέτοια προσταγὴ νὰ βγάλῃ.

Ζάχαρης σπανία σπάνια,
ἀλλὰ σὺ γι' αὐτὸ μὴ σκάνῃς
καὶ κάμμιὰ μὴν ἔχῃς ἔνοια.

"Όταν ἔρῃς, κουτομόγια,
πῶς τοῦ Γιούναρη τὰ λόγια
εἶναι πάντα ζαχαρένια.

Π. — Μὴ μοῦ πικραίνεσαι πολὺ,
μὴ ζάχαρη ζήτῃς,
καὶ Μακεδόνας, Φασουλή,
χαιρέτα Βουλευτὰς.

Τὴν ζάχαρη παραίτησε,
τὸν Ὀλυμπο χαιρέτησε,
κι' ἀνέβα σὲ ραχούλας.

Κύττα τῆς δεθ' τῆς ἀδελφαίς,
κι' Ὀλύμπων μέτρα κορυφαίς
κι' ἀμέτρηταις βρυσούλαις.

Φέβοι φονιάς παράλυτος,
κι' ἔλα τραγοῦδα τώρα:
τρὶς χαιρὰ περιλάλητος
τῶν Μακεδόνων χώρα.

Καὶ σὲ μακροὶ σ' ἐδόξασαν πολυπαθεῖς ἀγῶνες,
καὶ Τοῦρκοι σὲ ρημάξανε καὶ Βούλγαροι μαζί,
μὰ φιθυρίζουν γύρω σου τῶν θρούλων ἡ Γοργόνες;
ὁ Βασιλεῖς Ἀλέξανδρος ἀθάνατος θὰ ζῇ.

Χαρὰ γιὰ σένα περισσή...
νὰ στελιῃς Βουλευτὰς καὶ σὺ
ποῦ τῶνεϊρέυθῃς, σκιάδα;

Οἰστροὶ μεγάλοι μᾶς κεντοῦν,
κι' ἀκόμη τάρματα βροντοῦν
τοῦ Θόμιου τοῦ Βλαχάδα.

Φ. — Γιὰ κύττα κι' ἀπὸ τὰ νησιὰ
ἦλθαν κι' αὐτοὶ κι' ἐκείνοι...
βαρρῶ πῶς φέρνουνε δροσιὰ
σὲ τοῦτο τὸ καμῖνι.

Δόξῃ μου Σαμιώτικο κραιοὶ νὰ πῶ νὰ γίνω τάπα,
νὰ χαιρετήσω κι' ἀδελφοὺς
ἀπὸ τὸν τόπο τῆς Σαπφούς,
ποῦ τὸν ἔφατον Φάωνα νομίζω πῶς ἤγάπα,
κι' ἐπήγε καὶ γκρεμίστηκε κι' ἐκείνη σὰν τὴν Μαίρη,
ποῦ λὲν πῶς ὅτῃς Ἀκρόπολις σκουτάθηκε τὰ μέρη.

Τὴν Μιτυλήνη χαιρέτῳ τὰ πλοῦτη της γεαίρειν,
μετ' ἄλλων καὶ τὸν Σάλτα της σὸ Παρλαμῆντο στέλλει,
μὰ κι' ὁ ρεμβώδης ἀρχηγὸς ὁ τῶν Φιλευθερώων
ἐκάθισε κι' ἐρρέμβασε σὸ κτήμ' Ἀλαπουδέλη.

Κόττα τῶν Νήσων Βουλευτὰς ἀπὸ τρανὰ κανάκια...
 γελῶνε τώρα κι' ἡ στεριάς, γελῶνε και τὰ κρομμύλια μας,
 τῆς Χίου τοῖκουδα ζητῶ, μασιτῆς, λεμονάκια,
 ὅπου τὰ κάνουνε γλυκὰ και πέφτουνε τὰ σάλια μας.

Π. — Κι' οἱ Βρονταθοῦσοι, Φασουλῆ,
 ἄφρα ξαπλωμένοι
 μασοῦνε στραγαλάκια.

Και μῆτε' στὸν Μισὰ Μπουρλῆ
 φωνάζουν τρομασμένοι
 πὼς βλέπουν ταγαλάκια.

Ἔπεσαν φέσια βρωμερά, σάρικια και καθούκια,
 και φέρταν τὰ σιμάματα, διαδόντρου μου κουλούκια,

νά ξεχασθῶν και τῶν Νησιῶν τὰ πάθη τὰ παρίσσια,
 νὰ τραγουδήσω και τὴν Χιῶ, ποῦχαι τὰ Μοσχονήσια.

Φ. — Φιλελευθέρων σὺσκαφίς σπουδαία και μεγάλη,
 κι' ἐνφ' βροντῶν τριγύρω μας δεινῶν πολέμων γδοῦποι
 ὁ Κρητικὸς ἀνέλαβε τὴν ἀρχηγία πάλι
 και' ἡλιθὸς μὲ φρονιμὰ και γυναι' στοῦ Τρικοῦπη,
 και μειδιῶν σάν κι' ἄλλοτε μειδιάμα Τζοκόντας
 κατέβηξε τοὺς βουλευτὰς, παρόντας τε κι' ἀπόντας.

Κι' ἐκύταξαν οἱ φίλοι
 τοῦ Κρητικῶ τὰ χεῖλη,
 και μὲ χαραῖς και χάδια τοῦλεγαν τὰ και τὰ,
 κι' ἔτρωγαν πότε πότε κι' ὕραία παγωτὰ.

Νάχα κι' ἐγὼ κανένα μέσα σ' αὐτὴν τὴν λαύρα...

Π. — Ἐγὼ θὰ σὲ δροσίω μὲ χαστουκιάς, παλάβρα.

Μέγας ἀγὼν τῶν Ἀρχηγῶν.

Β. — Ἄνοιξε...

Γ. — Δὲν ἀνοίγω... Βουλῆς ἀναβολή.

Β. — Γὰ μὲα τέτοια χάρι σ' ἐχαριστῶ πολὺ.

Γ. — Στῆς τρεῖς Αὐγούστου νῆλθης... ἐντίο ντὲλ πασεῖτο...
 ἤμουνα Σερασκέρης,
 μὰ τώρα, καθὼς ἔξερεις,
 μ' ἐκάνανε Μινίστρο και μὲς' στοῦ Κόνσολέτο.

Μὲ τόσα σου τερέπια
 πολὺ μ' ἐρέθισες,
 ἐγὼ κρασι δὲν ἤπια
 και σὺ μ' ἐμέθυσες.

Νῆλθης' στῆς τρεῖς Αὐγούστου... τὴν πόρτα μὴ σκου-

Β. — Ἢ χάρις σου μεγάλη, [τῆς...
 σ' ἐχαριστῶ και πάλι,
 ποῦχαις δουλεῖά σου μόνη σ' ἐμένα ν' ἀπαντῆς.

Εἶπε, και τὸνα χεῖρι
 τείνει' στὸν Σερασκέρη,
 τῆλλο' στὸν Διπλωμάτη.

Κι' ἐχαριστῶν τοῦ κράτους
 τοὺς εὐφραίς' Ἰπάτους
 ἐπῆγε' στὴν Ἰπάτη.